

byl tento dnes obžalovaný jeho bratr nebo jiný příbuzný dokázal alibi...

Ale soud veškeré další důkazy zamítl a prohlásil průvodní řízení za skončené.

Po temperamentním a vášnivém řečnickém souboji stát. zástupce dra Papíka s obhájcem odebral se soud k poradě, načež vynesl rozsudek, jímž se obžalovaný František Urban z činu za vinu mu kladeného osvobozuje. V důvodech uvedl soud, že objektivně pokládá zažalovaný čin svědectvím Aloise Urbana a zejména jeho ženy za prokázaný, subjektivně však že není dokázáno, že by byl žalovaný vyžadoval vědomě křivého svědectví od Aloise a nemůže se beze všeho přejítí přes hájení obžalovaného, že jen chtěl, aby dosvědčil Alois to, co mezi zedníky sám, nebyv nikým vyzýván, povídal. Těmito jeho řečmi mohla v obviněném vzniknouti víra, že Alois Urban skutečně něco bližšího ví, o čem nechce však mluvit, a chtěl jej proto donutit, aby u soudu řekl vše, co ví a co na stavbě tehdy vzdáleně naznačil.

Státní zástupce proti tomuto rozsudku podal a provádí zmateční stížnost, takže věc dostane se ještě k Nejvyššímu soudu. —ff—

Mluví-li dva totéž — není to totéž!

Položme si otázku poněkud jinak, než odpovídá nám nadepsané přísloví. Jest to totéž, jestliže jedna a táž osoba mluví o jisté věci po dvakráte a po dvakráte podstatně rozdílně? Jest to jedna či dvojitá výpověď? A je-li dvojitá — které z ní uvěřiti?

Kterýsi krajský soud v Čechách odsoudil před nedávnem porodní asistentku pro § 144 tr. zák. (vyhnání plodu), jehož podle žaloby a stejně znějícího rozsudku měla se dopustiti tím, že kterési těhotné ženě pomohla k její výslovnému přání od blížících se starostí mateřských. Rozsudek, jakých jest v roce na sta.

Leč okolnosti, jež ho provázely, jsou velmi zajímavé. Bude se jimi v těchto dnech obíratí Nejvyšší soud v Brně.

Obvinění asistentky spočívalo jediné na seznání domněle poškozené paní. Seznání toto učinila paní ta v nemocnici, kam byla v horečce na rychlo dopravena. Tato výpověď byla zaprotokolována vyšetřujícím soudcem a tento protokol byl jediným podkladem pro lékaře, kteří jako znalci podávali o věci nález a posudek. Posudek znaleců vyzněl pro žalovanou nepříznivě.

Při hlavním přelíčení, k němuž však pro zdánlivou průhlednost případu nebyli povoláni znalci, prohlásila domněle poškozená paní, že její údaje v nemocnici zaprotokolované nejsou správné, že tehdy mluvila v horečce, že vlastně jen přisvědčovala tomu, co jí ve formě otázek bylo kladeno do úst. Věc byla prý vpravdě jiná. Nešlo o nedovolenou pomoc, nýbrž o pouhé vyšetření. Potrat byl zaviněn při zpáteční cestě výlučnou vinou domněle poškozené. Na věci nemá asistentka prázdné viny, iážto toliko vyšetřila stav a konstatovala asi 3 měsíční těhotenství.

Krajský soud z těchto dvou různých, ba kontrárních výpovědí vybral si onu první a odsoudil obžalovanou asistentku ku trestu

čtyřměsíčního a bezpodmínečného žaláře.

Postižená vyhledala si nového obhájce v osobě známého odborníka JUDra Jaroslava Mellana, advokáta na Vyšehradě, a zmateční stížností domáhá se zrušení rozsudku, poněvadž základna, na níž znalci vypracovali svůj obžalované nepříznivý rozsudek, se druhou výpovědí shroutila a jest nutno dotázati se znalců, zda nemají, co by změnili na svém posudku za existence nové a kontrární výpovědi jediné svědkyně.

Případem bude se obíratí Nejvyšší soud v Brně v nejbližších dnech a samozřejmě že o tomto právně velmi zajímavém případě nepomeneme svému čtenářstvu podati zprávu.

Lacino získané pozemky.

(Nejvyšší soud v Brně.)

Jako zajímavou ukázkou, jak někdo zcela zákonným způsobem zadarmo získá značný majetek, přinášíme dva soudní případy:

V roce 1924 potřebovala Horní a hutní společnost v Mor. Ostravě pozemek na parc. č. 396 v Mor. Horách, jehož chtěla použití k účelům závodním. V pozemkových knihách připsána byla parcela na jméno Leopold Bronner v Mor. Ostravě, jemuž nabízela Horní a hutní společnost značný obnos, asi 30.000 Kč, za odprodeje. Nyní se však přišlo na zajímavou věc. Parcela byla sice připsána L. Bronnerovi, pozemku však přes 30 roků užíval Josef Krupník, rolník v Nové Vsi. Jakmile se tento dosud neznámý majitel dozvěděl o nabízeném obnosu, nelenil ani na okamžik a nechal si parcelu zaknihovati do pozemkové knihy na svoje jméno na základě práva vydržecího, neboť byl jejím držitelem přes 30 let. Z toho přirozeně povstal soudní spor, mezi jehož období nabízela Horní a hutní společnost oběma jmenovaným, majiteli pravému i nepravému, výkupní cenu napolovic. Krupník však trval na svém, že jediné on je pravým držitelem parcely a nikdo jiný.

První jednání o sporu konalo se u krajského soudu v Mor. Ostravě za předsednictví v. s. r. Valečky. Soud rozhodl ve prospěch rolníka Krupníka a rozsudek nabytí mocí práva rozhodnutím Nejvyššího soudu v Brně, který nařídil, aby parcela č. 396 v Mor. Horách zavtělena byla do vlastnického práva pro Josefa Krupníka, jemuž současně přináležejí i nabízená kupní cena za pozemek.

*

Podobný spor prohrálo město Mor. Ostrava a Horní a hutní společnost proti majitelce usedlosti Emilii Tiché v Mor. Horách. Tato žena užívala po celých 40 let pozemků na parcelách č. 597 a č. 591 v Mor. Horách, z nichž první patřila Horní a hutní společnosti, druhá pak obci Mor. Ostrava. Ani obec ostravská, ani Horní a hutní společnost neměly tušení, že pozemky jsou připsány na jiná jména, až teprve v roce 1922, když společnost vyměřovala své pozemky, zjistila, že parcela č. 597 patří jí. Úředník Evžen Hartmann v důsledku zjištění nechal na nové pozemkové čáře zasaditi hraniční kámen. Tichá se ovšem se změněnou